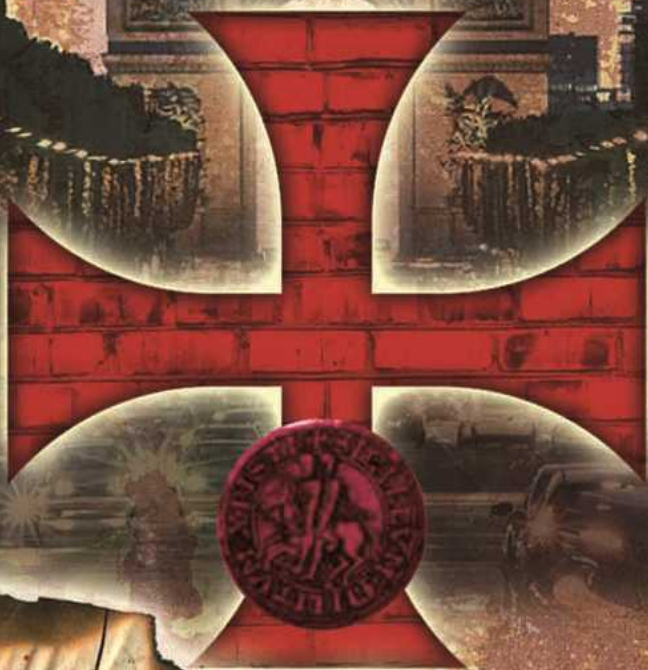

CHLOE PALOV

TEMPLÁŘSKÉ TAJEMSTVÍ

Jedno ztracené evangelium, jeden ďábelský kult a jeden muž, který musí odhalit pravdu. Nový příběh historika a lovce záhad Caedmona Aisquitha.

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÉ TAJEMSTVÍ

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÉ TAJEMSTVÍ

Přeložil

Viktor Faktor

Copyright © C. M. Palov, 2012
Translation © Viktor Faktor, 2014
Czech edition © Metafora, 2014

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-818-1 (PDF)

PROLOG

ZÁMEK CHINON, FRANCIE

15. BŘEZNA 1308

Králův přísluhovač zvedl železnou palici a s bezchybnou přesností uhodil. V následujícím okamžiku rozechvěl chladný ranní vzduch bolestný výkřik a odrážel se ozvěnou od kamenných zdí.

Osamělý dominikán s obličejem zakrytým kapucí stál stranou a sledoval průběh dění. Na protější straně cely se hrbil nad psacím stolem další muž a ostřil si v inkoustu namočené brko.

„Pro lásku Boží! Přikažte mu, ať přestane!“ vykřikl obviněný, kterému jeden úder naprosto stačil.

Po zaslechnutí prosby naplněné bolestí přistoupil apoštolský inkvizitor, mnich Raymbaud le Breton, k dřevěnému kolu, umístěnému uprostřed kobky. Přikrčil nos před nesnesitelným zápachem a prohlížel si ruční práci trýznitele. Do půl těla vysvlečený muž, který byl lámán v kole, se svíjel bolestí a z dolní části jedné nohy měl krvavou hmotu z potrhaného masa a roztříštěných kostí.

Uspokojen dostatečným potrestáním rytíře templářského řádu souhlasně přikývl. Pacholek s násadou palice v ruce poslušně odstoupil od kola.

Fortes de Pinós až dosud trval na své nevině a tvrdil, že o Velkém kacírství nic neví a že na Château Pèlerin nikdy nebyl. Proč by ale, kdyby to byla pravda, podnikl bratr Fortes nebezpečnou plavbu po moři, aby vyzvedl

starověké evangelium známé jako *Kašparovo evangelium*? A co je ještě důležitější, proč odmítá prozradit, kde se nyní evangelium nalézá?

Raymbaud, který se nemohl dočkat pokračování výsledku, zvedl z písářského stolku list pergamenu. Zběžně na něj pohlédl a pak obrátil pozornost na obviněného. „Fortesi de Pinós, porozuměl jste, z čeho jste obžalován?“

„Jak jsem již opakovaně prohlásil, žádným z těchto odporných skutků jsem se neprovinil,“ zasyčel templář. Přestože měl na své šedivějící hlavě již čtyřiapadesát zim, měl překvapivě svalnatou postavu, která byla v rozporu s jeho věkem. Jeho svaly byly svědectvím o letech tvrdého výcviku, který umožňoval válečnickým mnichům úspěchy na bojišti proti jakémukoliv nepříteli.

Toto ale nebylo bojiště. Byla to vlhká kobka v hradu Chinon.

Inkvizitor vrátil pergamen písáři. „Bratře Fortesi, dochází mně trpělivost s únavnými lžemi, které vycházejí s Luciferovou lehkostí z vašich rtů. Chcete-li zachránit svoji smrtelnou duši, musíte mi říct, kam jste ukryl *Kašparovo evangelium*.“

„Řeknu vám to, až propustíte z vazby velmistra a další templáře.“

„Oba víme, že k tomu nikdy nedojde.“ Raymbaudovi zakručelo v břiše hlady. Kdyby nebylo tohoto ke spolupráci neochotného templáře, přerušil by už dávno v refektáři půst. „Váš osud a osud vašich bratrů templářů byl již zpečetěn.“

„Pak tedy prozrazením místa, kde se skrývá evangelium, nic nezískám.“ Rukavice byla hozena a Fortes de Pinós na něho zlostně pohlédl a krví potřísněným obličejem se povýšeně ušklíbl. Oba dobře věděli, co znamená jeho pošklebek: jakýkoliv muž, bohatý i chudý,

se může stát dominikánským mnichem, ale pouze muž vznešeného rodu se mohl stát templářským rytířem.

„Poskytnutím pravdivé výpovědi získáte Boží odpuštění. Nebo to pro arogantního templáře nemá žádný význam?“

„Nebudu vypovídat ve prospěch Ďábla!“

Inkvizitor sebou trhl, urážka ho hluboce zasáhla. Protože posvátnou povinností dominikánského řádu bylo vykořenit kacírství, byl znám jako *Domini Canes*, honicí psi Pána. Nebýt jejich neustálého sebeobětování, bylo by již křesťanství zničeno kacíři a modláři.

„Žádám vás, abyste prozradil, kde jste ukryl *Kašparovo evangelium*!“

„Aby věřící poutník spatřil dům, v němž bydlel Lukáš, vydal se cestou bratra. Opustil lví hrad a vyložil francouzské železo ve španělském přístavu,“ odrecitoval templář věcným tónem.

Raymbaud potlačil zlost. Byla to stejná nesmyslná hádanka, jíž vždy bratr Fortes odpovídal na tuto otázku.

Rezignovaně si povzdechl a pokynul pacholkovi, aby přistoupil ke kolu. „Rozvažte mu jazyk.“

Raymbaud, otrávený odmítáním templáře učinit plnou výpověď, přešel ke střílně na protější straně kobky. V nevrlé náladě si prohlížel hrubý symbol Šalamounovy pečeti, který templář vyškrábal do zdi. *Další záhada, kterou bratr Fortes odmítal vysvětlit.*

Aniž by věnoval pozornost bolestnému řevu, pohlédl střílnou ven. Svítal tam nový den, šedivý jako drátěná košile, a do zvětralého hradu šlehal ostrý vítr. Mezi chomáči časně ranní mlhy viděl rychle proudící Vienne, po jejíchž zpěněných peřejích poskakovaly kusy ledu.

Řev mučeného za jeho zády sílil. Žádný statný tem-

pláš by nevydržel údery palicí uštědřované ve jménu Božím. Papež Inocent IV. prokázal svoji moudrost, když schválil používání mučení, pokud má silná bolest vyplavit zbytky zla z lidské duše.

A jak jinak mám z něho vypáčit tajemství templářů?

Jakmile by se zmocnil *Kašparova evangelia*, využil by ho Raymbaud k posílení svého postavení v dominikánském řádu a splnil by si svůj dlouhodobý sen, že se stane opatem nějakého bohatého kláštera. Po tolika letech služby si zaslouží strávit zbytek svých dní v pohodlí. Jeho pozemské břímě by se mělo ulehčit.

Rozhodnut ukončit templářovu rozčilující bojovnost, s jakou tajil skryš evangelia, zvedl ruku na znamení pacholkovi, aby ustal ve své práci.

Přistoupil k lámacímu kolu a s potěšením viděl, že templářovy bílé lněné spodky jsou zakrvácené a že má roztržštěných několik pánevních kostí.

„Ptám se vás znovu: kde najdu *Kašparovo evangelium*?“

Krví zalité rty se zkřivily v náznaku úsměvu. „*Jdi... k... čertu... dominikáne!*“ zachraptěl templář skrz pěňové chuchvalce slin.

„Vaší duši neprospěje...“ Raymbaud se zděšeně zastavil uprostřed věty.

Obviněný se začal bez varování zmítat, trhal sebou divoce na kole, a když k němu obrátil obličej, měl v něm nepřirozený odstín modři.

Stejně jako tato epizoda začala, tak i skončila. Oči bez života byly obrácené k nebesům.

„Ne!“ vykřikl Raymbaud a uhodil mrtvého muže pěstí do hrudi.

Jeho vztek nebyl k ničemu. Templář na něho vyzrál a vzal si své tajemství do hrobu.

ČÁST 1.

*„Roma locuta, causa finita est...
Řím promluvil a věc je tím uzavřena.“*

– SV. AUGUSTIN

1

LURDSKÁ JESKYŇĚ, VATIKÁN
15. SRPNA, SOUČASNOST

„Modlíme se za naši matku církev na této zemi
a požehnanou, nejdražší Paní, zemi našeho zrození.
Ave, Ave, Ave Maria! Ave, Ave, Maria!“

Sbor mužských hlasů dozpíval náboženský hymnus,
chvalozpěv na Požehnanou Pannu Marii, a nastalo
uctivé ticho.

„Žena oděná sluncem.“

Nebo v tomto případě vzhledem k pozdní hodině
oděná do plápolajících plamínek svíček. Kardinál
Franco Fiorio pohlédl na dav posluchačů, kteří byli
odděleni překážkami od jeskyně a byli nuceni slavit
mši při západu slunce za kovovými zábranami, a v du-
chu si položil otázku, kolik z posluchačů asi ví, že po-
zdrav *Ave* kdysi používali gladiátoři k pozdravu císaře,
než se pustili do smrtelného zápasu: *Ave, Caesar! Mori-
turi te salutant!*

„Buď zdrav, císaři! Ti, kteří se chystají zemřít, tě zdra-
ví!“

Franco měl pochybnosti, že by někdo z křesťanské
chátry, která se starala o hrůzné zahájení gladiátor-
ských her, někdy vyřkl tato osudná slova, než je začali
trhat vyhládlí lvi.

Mše skončila a v jeskyni se pomalu začal řadit prů-

vod. V čele šel nosič kříže a v řadě nechyběli červeno-lící ministranti nesoucí nachové labarum s křížem a monogramem Chi-Rho, akolyté s vážnými výrazy nesoucí dlouhé svíce a na konci kráčel kardinál camerlengo, který mši sloužil.

Franco vrhl poslední pohled na grotu, podobající se jeskyni. Skalní doupě bylo umělým výtvozem, který napodoboval slavné posvátné místo v Lurdech, kde se v roce 1858 čtrnáctileté nevzdělané francouzské dívce zjevila Panna Marie. Bylo to vhodné místo k oslavě jednoho z nejdůležitějších svatých dní liturgického kalendáře, Nanebevzetí Panny Marie. Slavilo se vždy 15. srpna a byl to den, kdy byla Boží matka vzata na nebesa. O Nanebevzetí, jednom z posvátných tajemství církve, se v církevních kruzích vedly vášnivé spory.

„Blbost!“ nechávali se vždy rychle slyšet protestanti, neústupně zastávající názor, že tento náboženský svátek je jen dalším příkladem toho, jak římsko-katolická církev změnila pohanskou tradici v nejposvátnější den. *Sola scriptura!* Pouze to, co stojí v písmu. Není-li „posvátná“ událost uvedena na stránkách bible, nikdy k ní nedošlo.

Franco zaujal místo v procesí mezi spoustou kardinálů, kteří měli stejně jako on na sobě církevní šat pro tuto příležitost. Když byl mladší, tajně nenáviděl roucha, protože je pokládal za přehnaně nazdobené, takže v nich Boží muži vypadali jako transvestité. Jeho přístup s uplývajícími desetiletími postupně měkl, protože začínal vnímat symboliku bohatě zdobených rouch: rudá sutana symbolizovala kardinálovu ochotu prolít na obranu církve krev, bílá rocheta s krajkovým lemem zase jeho duchovní čistotu.

Svíčkami osvětlené procesí, pohybující se drobnými krůčky, procházelo Giardini Vaticani, tříadvace-

tihektarovými zahradami a parky, které obklopovaly téměř celý vatikánský pahorek. Procházeli kolem šumících fontán, umně tvarovaných stromů a keřů a nádherných květinových záhonů. Byla to zahrada, která měla navozovat idylickou krásu ráje. Na východním obzoru se tyčila úžasná Michelangelova kupole a tento architektonický skvost se koupal v nazlátlém lesku, vrhaném zapadajícím sluncem. Listnatým loučím bylo jen stěží vidět vysokou hradební zeď, postavenou proti nepřítelům církve, jichž nebylo nikdy málo, která nyní sloužila jako mezinárodní hranice Vatikánu.

Když se procesí blížilo ke kapli sv. Marty, bylo pozdravováno velkým davem zbožných poutníků a zvědavých turistů. Stejně jako kardinálové každý z nich držel zapálenou svíci a výsledný dojem působil jako mihotající se moře křehkých světlušek. V davu nepanovalo žádné veselí, spíše smutek, a mnozí s chmurnými výrazy v obličejích nepokrytě vzlykali. Řada z nich držela fotografie papeže Pia XIII.

Nedávno zesnulého papeže Pia XIII.

Kristův vikář, zastupující zde na zemi Spasitele, byl mrtev. Podlehl před čtyřmi dny po ranní mši silnému infarktu. Jeho neočekávaná smrt vrhla Svatý stolec do stavu sedisvakance – *sede vacante*, uprázdněného papežského místa. A zůstane prázdné, dokud kolegium kardinálů nezvolí apoštolského nástupce sv. Petra.

Ještě předtím, než byl papež oficiálně prohlášen za mrtvého, zahájil papežský kardinál komoří – camerlengo – řadu staletí starých rituálů, které byly pojistkou proti nesvatým ambicím intrikujících kardinálů. Papežův prsten, používaný k pečetění oficiálních dokumentů, byl obřadně rozdrcen, aby se zabránilo případným podvodům. Papežovy soukromé komnaty

byly zapečetěny voskem, aby se z nich nemohlo nic ztratit. Ale jak Franco věděl, žádné z těchto opatření některé podnikavé kleriky neodradí.

Ničeho velkého nebylo nikdy dosaženo bez nebezpečí, přemítal v duchu, když se procesí kardinálů zastavilo. Tato Machiavelliho moudrá rada platila stejně v jednadva-
cátém století jako za renesančního vrcholu bodání do zad.

Franco nenápadně vyklouzl z formace a mlčky pozoroval různé kliky. Se skloněnými hlavami a svěšenými rameny v červených rouchách diskutovaly těsně se shlukující skupinky na jediné téma. Brzy zvolený nový papež jako vůdce více než miliardy katolíků po celém světě se stane důležitou postavou v náboženských a politických sférách. Bude-li zvolen správný muž, mohl by na světovém jevišti změnit pravidla hry.

A tak to tedy začalo. Soupeření. Intrikaření. Kroucení paží. *Ty mě poškrábej na zádech a já tě pak na nich poškrábu také.*

Franco se stejně jako ostatní připravoval na nadcházející konkláve.

Jako prefekt Archivio Segreto Vaticano, Vatikánského tajného archivu, zkoumal texty a kodexy chráněné v podzemních trezorech a zamčených skříních. Při tom náhodně narazil na záznam z templářského soudního procesu týkající se *Kašparova evangelia*. Toto starověké evangelium bylo o několik desetiletí starší než čtyři kanonická evangelia. Dostatečný důvod k tomu, aby jeden z výše postavených templářů jménem Fortes de Pinós vykonal neuvěřitelnou zámořskou plavbu a pátral všude po Indii po tomto spisu. Podle procesních záznamů s templáři obsahovalo *Kašparovo evangelium* „Velké kacírství,“ pravdu, která byla rozhodně více světská než posvátná. A to takovou, že kdyby se

jednou vynořila na povrch, zhroutil by se nejen Svatý stolec, ale změnil by se i běh lidských dějin.

Během středověku se dominikánští inkvizitoři marne pokoušeli evangelium najít. Ale Franco, na rozdíl od dominikánů, měl tu výhodu, že žil v digitálním věku s bohatstvím informací na konečných prstech. A také měl ještě něco – měl k dispozici kádr lidí, kteří byli daleko nemilosrdnější než inkvizitoři čtrnáctého století.

Jako učený muž věděl, jak se chopit iniciativy, a na rozdíl od Machiavelliho dokonale koncipovaného vladaře věděl i to, že „žádný podnik nemá pravděpodobnější naději na úspěch, než ten, který je skrýván před nepřítelem až do chvíle, kdy uzraje k provedení“.

Před čtyřmi dny hořký plod náhle dozrál – v onom euforii vyvolávajícím okamžiku, kdy jeho mnohaletý nepřítel papež Pius XIII. nečekaně opustil svoji smrtelnou schránku.

2

KÓČIN, INDIE

17. SRPNA, 8.06 HODIN

„Na přihlášku na Londýnskou ekonomickou školu ještě není pozdě.“

Anala Patelová pohlédla na matku, ohromená jejím návrhem. „A co pak? Stát se investiční bankéřkou?“ Zavrtila hlavou a vzdorně si zkřížila paže na prsou. „Aby bylo možné změnit společnost k lepšímu, musíme změnit naše politické myšlení. Proto mám v úmyslu jít studovat na Oxford politiku a mezinárodní vztahy.“

„Možná tě to překvapí, ale představa, že by má dcera měla měnit svět, mě nijak zvlášť netěší.“ Matka zdůraznila nesouhlas tím, že ukázala na plakát Juliana Assangeho, přilepený na stěně ložnice Analy, a její pohled

spočinul na jasně červeném otisku rtěnky z polibku na jeho čelo.

„Jen tak náhodou, je to můj oblíbený odstín, Dragon Red od Chanelu,“ prohlásila Anala drze. „A víš přece, co říkají... vedte, bojujte nebo uhněte z cesty. Jen abys věděla: budu svůj život žít tak, jak uznám za vhodné *já*. Už nejsem dítě. Jsem dvaadvacetiletá žena.“ Taková, která musela trávit letní prázdniny nikoliv v Evropě s kamarády na řeckých ostrovech, ale v parnu odlehlé části Indie. Na matčino naléhání. K jejich napjatému vztahu tu byl ale ještě jiný důvod.

Už mám po krk hrát si na řádnou dceru ženy, která zjevně prochází krizí středního věku.

Gita Patelová z nějakého důvodu před dvěma lety náhle našla svůj indický odkaz, jako by to bylo dávno ztracené dítě. Přijala práci vedoucí kurátorky v Kéralském kulturním muzeu a přestěhovala se z Londýna do indického Kóčinu. Anala neměla nejmenší tušení, proč to její matka udělala, protože měla záviděníhodnou práci v Britském muzeu, a nevysvětlitelná změna místa byla rozhodně horší. Ještě podivnější na tom bylo, že její matka se jako Angloindka, narozená, vychovaná a vystudovaná v Anglii, náhle vrátila k indické tradici a začala nosit sárí a tečku bindi.

Anala hleděla na malé červené býčí oko, dokonale umístěné mezi matčinými oříškově hnědými očima. *To není to, co jsem měla na mysli, mami, když jsem ti řekla, že „chci žít“.*

„Budeš vždy mé dítě, Analo. *Vždycky.*“

„Opravdu? A já si přitom myslela, že jsem jen nějaký tvůj pitomý penzijní fond! To je ten pravý důvod, proč chceš, abych se nevěnovala politice, ale investičnímu bankovníctví, že? Protože s mým platem z Midase bych se o tebe ve stáří dokázala postarat.“

„Jak se opovažuješ!“ Matka před ní couvla a přiložila si pravou ruku na prsa, jako kdyby ji právě zasáhl do srdce jedovatý šíp.

Anala zakoulela očima. *Přehnala jsem to?*

Byla přesvědčená, že to, čím její matka trpí, jsou výčitky svědomí, a proto trvala na svém. „Jak se *ty* opovažuješ mi diktovat, co budu nebo nebudu studovat na univerzitě. Jako každá indická matka by sis nepochybně přála, aby se ti nenarodila dcera, ale syn.“

Když to matka slyšela, zalapala po dechu a vzápětí vytála Anale políček na tvář. Poté stály několik vteřin bez hnutí proti sobě.

Otřesená Anala, neschopná promluvit, jen na matku zírala.

Po chvíli se vytrhla ze svého ohromení a přiložila si dlaň na tvář. *Tohle jsem tedy nečekala!*

„Probereme to, až se vrátím domů.“ Matka, zjevně rozrušená, pohlédla na hodinky. „Musím... musím už do muzea. Mrzí mě, že jsem tě uhodila.“

Anala si posměšně odfrkla, protože to pokládala jen za povinnou dodatečnou omluvu. „Mrzí tě to? Myslím si, že jsi to chtěla udělat už dávno. Něco jako vymítání ďáblů, že mamí?“

Anala, které se ulevilo, že matka konečně odešla z její ložnice, došla k jejímu psacímu stolu, trhnutím otevřela laptop a zmáčkla tlačítko ON. Přestože ji pálila tvář, nehodlala se matčiným záchvatem vzteku zabývat. *Někdy si opravdu myslím, že jsem v téhle domácnosti jediná dospělá osoba.* Navzdory únavné kritice měla v úmyslu vrhnout se v říjnu na téma své disertační práce *Přistěhovalectví a problém sociální spravedlnosti*. V Oxfordu. Na katedře politiky a mezinárodních vztahů. Tečka. Konec.

Zatímco čekala u počítače, až se spustí, uchopila iPod. Nasadila si sluchátka, postavila se před zrcadlo

a zaujala bollywoodskou taneční pózu. Po několika vteřinách se spustila hiphopová hudba „Single Ladies“ a Anala kroutila boky jako Beyoncé, což byly pro hinduistický dav příliš provokativní pohyby. Viděla Beyoncé minulé léto na festivalu v Glastonbury a měla z ní pocit, že je jak z Glamazonu.

Posadila se k psacímu stolu a rychle otevřela svůj článek pro blog Liberální konspirace. Pravidelně do něho přispívala a nyní napsala hloubkovou analýzu společenských médií v kontextu občanských novinářů a jejich vlivu na veřejnou politiku. Dokončila článek večer předtím a dosud se rozhodovala mezi několika možnostmi jeho názvu.

„Co takhle Tweet Heart okolo světa?“ přemýšlela nahlas a vytukala do klávesnice nad textem těch šest slov, aby viděla, jak budou vypadat. Nakláněla hlavu ze strany na stranu. „Dámy a pánové, myslím, že máme...“

Náhle zaslechla něco, co znělo jako rázný úder kriketové pátky z vrbového dřeva do kůže na korkovém míčku. Strhla si sluchátka a pohlédla k zavřeným francouzským dveřím.

Než si stačila v hlavě srovnat, co se děje, skleněné dveře se prudce otevřely a do ložnice vstoupil jakýsi muž s knírem, oblečený v černém. Otočil se k ní a vyrazil k psacímu stolu. V jeho zúžených očích a tvrdých rysech obličeje se zračil zlý úmysl.

Anala vyjekla strachem a rychle vstala. Byla příliš ohromená, než aby si vzpomněla na to, co se naučila v kurzu sebeobrany, ale popadla laptop a hodila ho na vetřelce. Muž obratně uhnul a laptop neškodně prolétl kolem něho.

Anala však neměla v úmyslu boj vzdát, brala nejbližší předměty v dosahu – lampu, bronzové těžítko ve tvaru slona a zarámovanou fotografii – a v rychlém sledu

je házela na útočníka. Dvakrát se trefila a jednou ne. Nevítaného návštěvníka nic z toho nezastavilo. Vždy jen zvedl předloktí a úder odrazil.

Protože jí rychle došla munice, shýbla se pro kancelářské křeslo... právě v okamžiku, kdy ji vetřelec uchopil kolem pasu. Sevřel jí paže k bokům a prudce ji zvedl od psacího stolu. Když ho Anala začala zuřivě kopat do holení, převrhla křeslo.

„Ty mrcho!“

„Ty mizero!“ vykřikla, zvedla obě nohy a *konečně* si vzpomněla na správnou sebeobránnou taktiku.

V příštím okamžiku oba prudce dopadli na podlahu.

Podařilo se jí vykroutit z těsného sevření. Rychle vstala a rozběhla se ke dveřím ložnice. Než stačila uchopit kulovou kliku, útočník ji znovu popadl. Tentokrát jí surově sevřel krk prsty a přirazil ji na zavřené dveře. Jak se jí rozmazávalo vidění a její plíce křičely o kyslík, škrábala ho instinktivně do rukou.

K jejímu překvapení útočník náhle pustil její krk. Když začala lapat po dechu, pocítila ostrou, bodavou bolest v horní části paže.

Její vidění se nevyjasnilo, ale naopak ještě více rozmazalo a pokoj se s ní začal otáčet. Omámená otevřela ústa, aby vykřikla. Zjistila ale, že –

si nemůže... vzpomenout... jak...

3

PAŘÍŽ, FRANCIE

19. SRPNA

„...pořád si myslím, že by se měla přejmenovat na Únos Boží nevěsty. To je chytlavější název než Posvátné a světské.“

„Je to prezentace v PowerPointu o středověkých ka-

tarech,“ namítl vysoký rudovlasý Angličan, zjevně zděšený návrhem. „Žádný milostný románěk.“

Edie Millerová vstala z pohovky z edwardovské doby a namířila prst na muže, o němž žertovně hovořila jako o svém „milenci na částečný úvazek“. „To ano, ale sex prodává. Věř mi, Caedmone. Změň název a uvidíš, jaký to vyvolá na avignonském sympoziu zájem.“ Na okamžik se odmlčela a pak před ním zamávala svůdnou mrkví. „To ti zvýší prodej.“

„Takže si myslíš, že bych měl dát do přednášky trochu sexu?“ Caedmon Aisquith za ní vyšel na chodbu, vrtěl hlavou ze strany na stranu a přemýšlel. „Hmm... snad bych mohl přidat pár nestydatých odstavců do části o mystických kultech Isis. Ale vyžadovalo by to značnou dobu, abych to se svojí asistentkou výzkumu přepracoval,“ dodal a frajersky nadzdvihl kaštanově hnědé obočí.

„Nerada ti беру tvoji nestydatou fantazii, ale přepracování bude muset počkat, dokud do sebe nedostanu něco k jídlu. Jsem strašně hladová.“ Edie významně ukázala na svá zavazadla, ležící dosud na hromadě uprostřed haly. Protože měli následující den odjet s Caedmonem do Avignonu a odtamtud pokračovat na Côte d’Azur, nemělo podle ní smysl vybalovat. „Při letu z Guatemaly podávali kuře Cordon bleu. Dokázala jsem pozřít jen dvě sousta.“

„Chtěl jsem se zeptat, co jsi nafotila?“

„Mám úžasné fotky,“ odpověděla se spokojeným přikývnutím. „Ženy u stavu v Santiagu Atitlánu jsou inspirujícím příkladem toho, jak dobře si dokážou ženy vést. Na druhé straně je třeba říci, že je v Guatemale hrozná chudoba.“

„To je, bohužel, opakující se refrén po celém světě.“

„A je to bolestná melodie.“ Jak Edie brzy zjistila,

když ve své nové práci pro časopis *National Geographic* procestovala několik zemí Třetího světa.

Před pěti měsíci zhlédl vydavatel tohoto proslulého měsíčníku výstavu fotografií Edie ve Washingtonu, která se zaměřovala na africké umění. K jejímu údivu se zeptal, zda by měla zájem o práci jako fotografa na volné noze. *Zda by měla zájem?* Splnil se tím její sen. I když to znamenalo, že bude trávit víc času na cestách než ve svém bydlišti ve Washingtonu a do volného času bude muset rovněž zařadit výlety do Paříže.

Caedmon pohlédl na hodinky. „Na večeri je ještě trochu brzy, ale blíží se už doba *l'heure de l'apéro*. Co kdybychom zašli někde tady v ulici na aperitiv?“

Edie teatrálně vyvalila oči a odpověděla: „A co k tomu takhle nějaké hraní na harmoniku? Zapomeň na to, Velký zrzku, prohlédla jsem tě. Chceš mě napojit alkoholem, abych ti byla po vůli,“ pokárala ho a uličnický se na něho usmála.

„Jestli jsem takhle průhledný, je to jen proto, že jsem už dlouho mimo hru.“ Zasmál se pro sebe a sejmul bundu z knihovnického žebříku, který sloužil rovněž jako věšák.

Knihovny od podlahy až ke stropu a rozlehlá hala připomněly Edie knihovnu z filmu *Kráska a zvíře*. Týkalo se to i Caedmona, který měl kdysi na levém břehu Seiny knihkupectví s knihami v angličtině. Záhy poté, co vyšla jeho tlustá prvotina *Odhalená Isis*, obchod prodal, ale inventář si ponechal.

„Tak pojďte, slečno Millerová. Očekává nás gastronomické dobrodružství.“ Jakmile Caedmon vyřkl pozvání, otevřel dveře bytu a galantně ukázal rukou ke schodišti před sebou.

Po krátké chvíli, poté, co sjeli do přízemí vratkým

staromódním výtahem, mu Edie dovolila, aby ji vyvedl z domu.

Když jeden náboženský fanatik, mající v úmyslu najít Archu úmluvy, rozhodl, že budou oba popraveni, osud je doslovně svedl dohromady. Nebýt této nebezpečné epizody před osmi měsíci, jejich cesty by se nikdy nezkřížily.

Trvale spolu nežili, protože Caedmon bydlel v Paříži a ona ve Washingtonu, a vídali se jen nepravidelně, i když spolu komunikovali přes Skype. Přes její fobii Edie tento ping-pong přes Atlantik nevadil. Navzdory faktu, že se jednalo o nekonvenční vztah, pokládala ho za dokonalou destilaci milostného vztahu, touhy na dlouhou vzdálenost a sdílených vášní. Není proto divu, že byla šťastnější než dlouhá léta předtím.

„Myslela jsem si, že bychom mohli u večere probrat náš plán cesty po francouzské Riviéře,“ prohlásila Edie, když šli po vydlážděném nádvoří vedle bytu na Beaux Arts.

„To je poprvé, co slyším o cestovním plánu.“ Položil jí ruku na kříž a provedl ji kamenným obloukem, který vedl k Saint-Benoît, typické pařížské ulici s dražšími butiky v přízemí budov a elegantními byty nad nimi s balkony z tepaného železa.

„Seznam míst je nutností. Když to ale nechám na tobě, strávíme celou dovolenou potloukáním se po starých hradech, zatímco bychom mohli navštěvovat nudistické pláže a nejmódnější diskotéky.“

„Zatracená práce,“ zamumlal Caedmon. „Známe se osm měsíců a už jsem pro tebe předvídatelný a nudný.“

„Nic takového,“ ujistila ho rychle Edie, protože právě nepředvídatelnost byla klíčem Caedmonovy přitažlivosti. Toto a také fakt, že to byl neuvěřitelně chytrý muž.

Brzy poté, co se s Caedmonem seznámila, si Edie uvědomila, že je závislá na poznání. Ve světě nebezpečných posedlostí, jako jsou drogy, pornografie a on-line hazardní hry, byl on neškodnou vášní. A fakt, že se dovedl tak zapálit pro duševní činnost, byl pro ni sexy. Vždy ji přitahovali muži, kterým to myslelo, a mozek byl pro ni tím nejvíc sexy orgánem.

Když šli volně po ulici, Edie do něho zavěšená, pobavila ji žena v projíždějícím taxíku, která mu věnovala pozorný pohled. Při jeho téměř sto devadesáti centimetrech výšky a s kšticí hustých ryšavých vlasů vskutku vyčníval z davu.

„Kterou ze ctihodných velkých pařížských dam chceš navštívit?“ zeptal se jí Caedmon, když došli na Boulevard Saint-Germain.

Při čekání na zelenou pro chodce si Edie prohlížela rušnou ulici s módními obchody a listnatými stromy, dopravní tepnu zalitou nazlátlým světlem, jaké se vyskytuje jen v Paříži. Café de Flore a Café Deux Magots, ležící nedaleko od sebe, byly „grande dames“ z belle époque ve městě překypujícím kavárnami s venkovními zahrádkami. Jako dlouhodobí rivalové se z nich staly ikony s mnoha historkami o slavných umělcích, filozofech a literárních gigantech dvacátého století.

Přemýšlející Edie si poklepávala ukazováčkem na bradu. „Myslím, že mám náladu vyhovět své vnitřní Simone de Beauvoirové.“

„To znamená Café de Flore. Posadíme se venku na dvoře?“

„Ahoj Caedmone.“

Když Caedmon a Edie zaslechli nečekaný pozdrav, oba se otočili. Metr za nimi stála příjemná žena s olivovou pletí v lehkém hnědém kalhotovém kostýmu. Přes prsa měla zavěšenou koženou tašku. Dlouhé černé

vlasý měla stažené do praktického culíku a ofinu nad jejím čelem zvýrazňovaly zarudlé oči oříškové barvy. Ta žena buď trpěla vážnou alergií, anebo před nedlouhou dobou plakala. Edie si opožděně uvědomila, že to je tatáž žena, která se dívala na Caedmona z projíždějícího taxíku.

„Doufám..., že si mě pamatuješ,“ prohlásila tmavovlasá žena s nervózním zakoktáním.

Zjevně překvapený Caedmon před ní kousek ustoupil. „Můj bože...! Gita. Ovšemže se pamatuji. Jaké příjemné překvapení!“ Rychle se vzpamatoval a ukázal na Edie. „Dovol, abych ti představil svoji společnici Edie Millerovou. Edie, tohle je Gita Patelová. Spolužačka z Oxfordu.“

Edie jí se zdvořilým úsměvem podala ruku. Gita, dosud připomínající srnku oslněnou předními světlými automobily, její gesto opětovala se slovy: „Těší mě, že vás poznávám.“

„Je to opravdu už přes dvacet let, co jsme se naposledy viděli?“ Caedmon, aniž by jí poskytl šanci na odpověď, dodal: „Jsi tady v Paříži na dovolené?“

„Po pravdě řečeno, jsem tady v jedné velmi naléhavé záležitosti. Omlouvám se, že jsem předem nezavolala, ale přijela jsem před chvílí.“

„Chceš říct, že se ta naléhavá záležitost týká mě?“ Caedmon ve zjevném zmatku sraštil obočí.

Edie, která náhle pocítila podivné vibrace, hleděla s obavami na bývalé oxfordské „kámoše“.

„Ano... týká se tebe,“ zaskřehotala Gita hlasem plným emocí. „Unesli tvoji dceru!“

„To je zřejmě nějaký omyl,“ odpověděl Caedmon věčně. „Nemám žádnou dceru.“

„Promiň... nevyjádřila jsem se dostatečně jasně... Unesli *naši* dceru.“

4

Anala Patelová v omámeném stavu několikrát zamrkala a místnost se začala zaostřovat. Bušení srdce proti její hrudní kosti ji ujistilo, že je mezi živými a neocitla se v nějakém posmrtném předpekli.

Brzy se mi rozskočí hlava, pomyslela si, když přemýšlela, proč si někdo nevzal dláto a kladivo a nedodělal ji. Cítila se naprosto zdecimovaně a došla k závěru, že má kocovinu a trpí vážnými následky přehnaného pití. Za žádnou cenu se ale nedokázala rozpomenout, že by byla na nějakém večírku.

Měla vyschlé rty a pokusila si je olíznout, ale nedokázala to. Pak si opožděně uvědomila, že má přes ústa lepicí pásku.

Hmm... to je nějaké divné.

Snažila se rozluštit důvod své neobvyklé situace, ale ani toto nedokázala. Mozek jí fungoval zoufale pomalu a dokázala si jen uvědomit, že se ocitla v nějaké bezútešně ošklivé místnosti. Byla obložená tmavým dřevem, nacházelo se v ní jediné okno, až pod stropem, a neviděla žádný nábytek kromě kovového skládacího lůžka a obyčejné dřevěné židle. Se ztěžklými údy a padajícími víčky bojovala s nutkáním zavřít oči a usnout.

Nesmím usnout. Potřebuji se jít vyčůrat.

Rozhodnuta provést to, co pokládala za dobrý nápad, pokusila se slézt z lůžka. Vzápětí znovu dopadla na hrbolatou matraci, protože zjistila, že má za zády svázané ruce. Podívala se na nohy a viděla, že jsou v kotnících pevně spojené k sobě šedivou lepicí páskou.

Propadla panice, a jak se snažila probrat k vědomí, míhala se jí před jejím vnitřním zrakem řada obrazů – surovec s knírem, zápas a pak naprostý výpadek vědomí.

Byla jsem unesená!

Kým? A proč?

Zřejmě byla omámena. Ať již se jednalo o jakoukoliv drogu, její vedlejší účinky ji hodně vyčerpaly. Jako kdyby byla přivázaná ke kolu a nucená snášet matčiny výčitky. Se zašklebením převalovala jazyk za zuby a v ústech cítila chuť dna dětského kočárku. Napadlo ji, že mohla být v bezvědomí znásilněná, pohlédla na svůj oděv a ulevilo se jí, když zjistila, že bavlněná košile bez rukávů je zapnutá a stejně dobře jsou zapnuté i její kalhoty do půli lýtek. Byla ale bosá – někdo jí zřejmě zul sportovní boty. Zmátl ji fakt, že jí někdo zul boty, a přitom jí nechal šaty.

Pracuj, mozkou, pracuj!

Musí zjistit, proč byla unesena. Musí si v tom udělat jasno a...

Náhle si uvědomila důvod únosu a sevřel se jí žaludek... *Unesli ji obchodníci se sexem.* Kdo jiný by byl tak drzý, aby unesl dívku z jejího domova? Po celé Indii se denně stává, že jsou unášeny ženy a přinuceny pracovat v bordelech.

Šok, děs a strach se jí zmocnily ve stejné míře.

Musím utéct! A to hned!

Odmítá se stát další statistikou v obchodě se sexem. Nemotorně se jí podařilo se posadit. Pomalu posouvala zadek k okraji lůžka. Sklonila se v pase a zkoumala jeho rám. Zhlédla hlavičku uvolněného šroubu a svázanýma rukama se ho pokoušela vytočit.

Byla to její jediná naděje na útěk.

5

DCERA!

PROKRISTAPÁNA. OBLOHA ZAČALA PADAT.

Krev mu zmizela z hlavy tak rychle, že málem omdlel a upadl. Otevřel ústa, aby promluvil, ale slova se zadrhla, protože jeho hlasivky byly paralyzovány šokem.

Edie, která nervózně těkala zrakem mezi ním a Gitou Patelovou, ukázala na nedaleko stojící kávový stolek. „Snad bychom se měli posadit a promluvit si o tom.“

Caedmon se zmohl na slabé přikývnutí. Dosud řízený autopilotem pokynul Edie, aby se posadila, a poté zabodl zadek do nepříliš pohodlného kavárenského křesla. Směšně malý kulatý stoleček, nejvýše padesát centimetrů v průměru, byl určen pro intimní hovory párů, a nikoliv pro trojici, takže se u něho byli nuceni mačkat.

Caedmon, dosud zpracovávající Gitinu šokující zprávu, se pokoušel vstřebat fakt, že před více než dvaceti lety zplodil dítě. Mimo manželský svazek, a jak se zdá, tak z ničeho nic.

Edie, s prohlubujícím se výrazem vážného znepokojení, mu položila ruku na rameno. „Caedmone, jsi v pořádku?“ zeptala se ho tiše.

Ochable ještě jednou přikývl. Lepší lhát, než přiznat pravdu – nebyl v pořádku ani náhodou.

Následovalo těžké ticho, protože nikdo z nich nevěděl co říct.

Poté k jejich stolku přistoupil číšník v zástěře. „*Désirez-vous un aperitif?*“

Edie se ujala vedení a zeptala se Gity, co by si dala k pití. Pak s očekáváním pohlédla na Caedmona. Pletly se mu myšlenky, a tak jen pokrčil rameny. Nechtěl pít, chtěl zalézt do nějaké díry. Hodně hluboké, temné a bezedné.

„...et une tasse de thé, s'il vous plaît,“ řekla Edie číšníkovi a s nuceným úsměvem dokončila objednávku.

Caedmon, který si připadal jako loď bez kormidla, zíral na rozmazanou šňůru motoristů a chodců, pohybujících se oběma směry po Boulevard Saint-Germain. Jevištní rekvizity ze snu, z něhož se nedokázal probudit.

Fakt, že má dceru jen o několik let starší, než byl on, když chodil na Oxfordu s Gitou Patelovou, mu připadal neuvěřitelný. Nebyl otcem vrnícího dítěte v plenkách. Byl otcem dospělé ženy. *Je to vůbec možné?* A proč s tím Gita čekala celá ta dlouhá léta, aby mu to řekla?

Ve snaze vyznat se v neznámém terénu zápolil Caedmon s hledáním správných slov, aby vyjádřil šokující skutečnost, že jeho dcera, vlastně *jejích* dcera, byla unesena. „Gito, samozřejmě udělám, co bude v mých silách, ale vůbec nechápu, jak...“

„Nemohla jsem ti říct, že jsem těhotná,“ přerušila ho Gita, která nějak vytušila sled jeho myšlenek.

Po jejích slovech trhavě vdechl a uvědomil si, že neměl jasno v mnoha věcech. „Protože se zdá, že jsem se dostal bez úvodu až k vyústění děje, ocenil bych, kdybych si mohl vyslechnout celý příběh od začátku.“

Gita se před odpovědí chvíli nervózně kousala do spodního rtu. „Moc toho k vyprávění není. Když jsem na konci semestru odešla z Oxfordu, zjistila jsem, že jsem těhotná. Můj otec měl obavy...“ Zastavila se uprostřed věty a v jejích oříškových očích se objevil ztrápený výraz. „Můj otec se obával, že by má situace mohla negativně ovlivnit jeho politickou kariéru. Proto mi zakázal udržovat s tebou jakékoliv kontakty.“

„Pokud se dobře pamatuji, byl labouristickým poslancem za Ealing Southall.“

Úsečně přikývla. „Byl rozhodnut udržet mé těhotenství pod pokličkou a spěšně mi našel ženicha. Zaplatil mu a jeho rodině malé jmění, aby spolkli fakt, že jsem těhotná.“

Caedmon se zamračil – nikoliv kvůli Gitě, ale kvůli muži, s nímž se nikdy nesetkal. „Předpokládám správně, že to byl hinduista?“

„Počítačový inženýr, který právě přijel z Dillí.“ Gita zdůraznila svůj výrok mírným otřesením. „Nemusím říkat, že to byl katastrofální vztah, který vydržel jen čtyři roky. Když jsem se s Dev Malikem rozvedla, dostala jsem Analu do péče, začala jsem používat znovu jméno, jaké jsem měla za svobodna, a život šel dál.“

Anala. Jeho dcera se jmenuje Anala. Z nějakého důvodu ho nenapadlo se zeptat.

Caedmon zamyšleně zíral na Gitu Patelovou a pokoušel se vytáhnout z paměti detaily oné krátké epizody z Oxfordu, kdy byli neoddělitelní, a zdivočelé hormony a sdílená láska byly tmelem, který je držel pohromadě. Jednou či dvakrát se ji pokusil kontaktovat, ale předpokládal, že vrácené dopisy znamenají, že jejich vztah skončil. V následujících desetiletích si na ni ani jednou nevzpomněl. Teď si jen pamatoval, že pochází ze smíšeného manželství, má hrozný strach z pavouků a jejím oborem byla orientalistika. Což znamenalo, že pro něho byla v podstatě neznámou osobou.

„Takže naší dceři,“ vypočítal si rychle v duchu Caedmon, „by mělo být dvaadvacet. A říkala jsi, že se jmenuje Anala?“

„Ano. Počkej... Přinesla jsem její poslední fotku.“ Rozepnula koženou brašnu na prsou, vytáhla z ní peněženku a našla v ní barevnou fotografii. Se zjevnou nervozitou mu ji podala.

Stejně nervózní Caedmon si ji přidržel před očima.

Téměř okamžitě mu poklesla čelist. *To je neuvěřitelné.*

Takřka neschopen dechu, natož pohybu, zíral užasle na fotografii hnědovlasé mladé ženy s modrýma očima.

„Svoji matku jsem nepoznal... zemřela při porodu. Ale podoba obličeje a očí je až nadpřirozená,“ zasípal. Byla jeho matce tak podobná, jako by se díval na jejího ducha.

V obavě, že ztratí i ten zbytek emocionální kontroly, kterou dosud měl, rychle zasunul duchovní obraz dlouho mrtvé matky do své duchovní skříňky na zámek, v níž byly všechny jeho vzpomínky v sépiové hnědi. Věci, na které bylo lepší zapomenout nebo jejichž přivolání příliš bolelo.

Všemocný Bože, kdy už se probudím z této děsivé noční můry?

Edie se mu naklonila přes rameno a prohlížela si fotografii.

„Anala je půvabná mladá žena,“ řekla Gitě.

Caedmon položil viditelně se chvějící rukou fotografii doprostřed stolu. „Víš o mně?“

Tato otázka nahnala Gitě červen do tváří. Neschopná pohlédnout mu do očí, hleděla na stůl. „Anala si myslí, že jejím biologickým otcem je můj bývalý manžel.“

„Chápu.“ Teď byl na řadě Caedmon, aby se díval na stůl, protože měl pocit muže, který je na zemi a do kterého se kope a dupe se po něm.

Cítil, že se mu stahuje žaludek. *Mám dceru, která ani neví, že existuji.*

Zhluboka se nadechl a zoufale se pokoušel udržet emoce pod kontrolou. „Co mně můžeš říct o únosu?“ zeptal se náhle znatelně chraptivým hlasem.

„Anala byla unesena před třemi dny z našeho domu v indickém Kóčinu,“ odpověděla Gita. Na chvíli se odmlčela a sepjala ruce. Pravděpodobně proto, aby zastavila jejich třes. „Na zrcadle v její ložnici byl napsán vzkaz rtěnkou... Nevolejte policii, nebo zemře.“

„Můj bože!“ vydechla zděšeně Edie.

Neméně zděšený Caedmon mlčel. Cítil se tak mizerně, že si nebyl jistý, zda se dokáže sebrat.

Koutkem oka viděl, že se blíží číšník a na špičkách prstů zručně balancuje podnosem. S blazeovaným výrazem v galských rysech postavil na stůl sklenici vychlazeného růžového vína pro Edie a konvičku z nerez oceli s horkou vodou a šálek s podšálkem pro Gitu. Poté postavil Dubonnet Rouge před Caedmona, který byl v pokušení říct tomu mizerovi v zástěře, aby si schoval své šaškárny pro jiného zákazníka.

Caedmon počkal na číšníkuv odchod, pak si odkašlal a řekl: „Promiň mi moji indiskrétnost, ale potřebuješ peníze na výkupné?“

„Únosci nežádají peníze.“

„Jestli nechtějí peníze, co tedy k čertu chtějí?“

Gitin spodní ret se začal chvět. „Chtějí nějaké starověké spisy, které se nazývají *Kašparovo evangelium*.“

Caedmon na ni nechápavě zíral. *Únosci chtějí nějaké starověké evangelium?* Nedávalo mu to smysl. Zavrtěl hlavou a v duchu se ptal, zda dobře slyšel.

Edie se k němu otočila. „Znáš to *Kašparovo evangelium*?“

Pátral horečnatě v paměti, zda v ní není něco, co by mělo nějaký vztah ke *Kašparovu evangeliu*. Nic nenašel.

Přemýšlej, človče, přemýšlej!

„Obávám se, že jsem o něm nikdy neslyšel,“ řekl nakonec, když už si byl jistý, že na nic nepříjde.

Jak na něj Gita zírala, oříškové oči se jí zalily slzami. „Ale... já si byla jistá, že to evangelium budeš znát.“

„Jak to, že sis to myslela?“ Zmateně na ni pohlédl.

„Protože pro něj v roce 1307 připlul do Indie jeden templář.“

„Templář!“ vyšlo z Caedmona, jako by vyplivl třešňovou pecku. Takovou, která ho málem zadávila. „*Do Indie!*?“

6

„Ano, do Indie,“ opakovala Gita Patelová. „Podle tvých autorských webových stránek jsi napsal mistrovskou diplomovou práci o templářích.“ To byl tedy důvod, proč letěla za Caedmonem Aisquithem téměř deset tisíc kilometrů.

Jak to, že o této plavbě templářů nevěděl?

„Napsal jsem o těch zpropadených rytířích i disertační práci, ale to už je jiný příběh.“

„Jsi si *naprosto* jistý, že jsi nikdy neslyšel o...“

„Pokud templáři pátrali po relikvii známé jako *Kašparovo evangelium*, pak o tom nevím,“ přerušil ji Caedmon. Omluvně pokrčil rameny a dodal, „Přestože měli největší loďstvo v tehdejší středověké Evropě, tak pokud vím, do Indie nikdy nepluli.“

Gita, trvající na svém, spěšně otevřela svoji koženou brašnu a vytáhla z ní notebook. „Mohu dokázat, že do Indie *dopluli*.“

Zatímco čekala, až se notebook nastartuje, pokradmu rychle pohlédla na Caedmona. Přestože ho poznala okamžitě, když ho spatřila na ulici, zblízka viděla, že se za posledních třiaadvacet let značně změnil. V Oxfordu to byl vysoký a hubený, uvolněný mladík. Během doby, kdy ho neviděla, narostl ještě do výšky

a i ramena, hrud' a obličeje se rozšířily. Nad obočím měl vodorovné vrásky a kolmé vrásky kolem úst, odpovídající jeho věku. Pouze hlava se sytě rudohnědými vlasy se nezměnila a také sotva znatelné pihy na hřbetu rukou. Přesněji řečeno na hřbetu jeho pravé ruky, protože hřbet levé byl zbrázděn jizvami po nějakém chirurgickém zákroku.

Gita si uvědomila, že si prohlíží Caedmonovu znetvořenou ruku, a spěšně odvrátila zrak.

Když se na to podívala zpětně, měla pocit, že by se mu měla omluvit za to, že mu o dceři neřekla. Ano, mrzí ji to, ale výčet toho, co ji mrzí, by byl delší, a navíc po tolika letech jí omluva připadala jako ubohé pokání. Kdyby ale na omluvě trval, klekla by si před ním na kolena. Pokud by se měla ponížit, aby si zajistila jeho spolupráci, udělala by to bez ohledu na hrdost. V posledních dvou desetiletích se kvůli dceři všeho vzdala: rodiny, přátel, svého mládí. Sypat si popel na hlavu před mužem, který sedí naproti ní, jí ve vztahu k tomu všemu připadalo nedůležité.

Protože si Gita uvědomovala, že dva páry očí hledí tázavě na její laptop, otevřela spěšně soubor s názvem Mahárádžova deska. V souboru byly dvě digitální fotografie měděné desky s rytinami zepředu a zezadu. Měla rozměry patnáct krát dvaadvacet centimetrů, což byly přibližně rozměry notebooku nějakého reportéra. Natočila počítač tak, aby Caedmon a Edie viděli obě strany desky.

Caedmon se s přivřenými očima naklonil mírně kupředu. „Na co se to dívám?“

„Na sedm set let starou měděnou desku, která byla nalezena při vykopávkách ve starém přístavu Muziris na indickém Malabarském pobřeží. Je to královské povolení vydané mahárádžou v roce 1307,“ vysvětlila jim

Gita a pozorně sledovala jejich reakci. „Jak vidíte, je to vyryto v tamilštině.“

„Čeho se přesně týkalo to maharádžovo povolení?“ přála si vědět Edie.

„Maharádža vydal templáři jménem Fortes de Pinós, který je uveden jako určený emisář velmistra Jacquese de Molaye, oficiální povolení, aby pátral mezi křesťany sv. Tomáše v Malabaru po evangeliu, které údajně napsal muž jménem Kašpar v roce 52 po Kristu.“ Gita zdůraznila svůj výrok ukázáním na několik řádků ozdobného písma.

Caedmon vzhlédl od monitoru počítače. „Jak se dostala Maharádžova deska do tvého vlastnictví?“

„Promiň... Měla jsem pocit, že jsem ti to už řekla,“ zakoktala. „Jsem kurátorkou Muzea keralské kultury.“

„Aha.“ Následovalo delší mlčení, protože Caedmon zkoumal digitální fotografie. Nakonec se zamračil na monitor a prohlásil: „Nejstarší známé evangelium pochází z roku 125 po Kristu. Je to nejen pouhý fragment, ale i kopie z jiných kopií. Což znamená, že kdyby *Kašparovo evangelium* skutečně existovalo, bylo by to nejstarší evangelium, jaké kdy bylo napsáno. K čertu s těmi zatracenými templáři!“

Gita, s pocuchanými nervy a nejistá, zda může spoléhat na Caedmonovy odborné znalosti, zvedla zabalený čajový sáček, který před ní předtím položil číšník, a marně se ho pokoušela otevřít.

Edie Millerová, aniž by vyřkla slovo, se natáhla přes stůl a vzala zabalený sáček z jejích chvějících se rukou. Vytáhla ho z obalu a ponořila do konvice horké vody. „Dýchejte pomalu a zhluboka,“ řekla jí se vstřícným úsměvem.

Vděčná Gita ostýchavě poděkovala pokývnutím. „Obávám se, že jsem nešikovná.“

„Za daných okolností není divu.“

Edie, s nadprůměrnou výškou a kudrnatými vlasy, měla nesporně bohémský vzhled. Nicméně její hluboce zasazené tmavě okrové oči a rovná obočí jí dodávaly vážný výraz, který byl v rozporu s jejím pestrobarevným oděvem a kudrnami jako vývrtky na láhve s vínem.

Když šla Gita dříve s Caedmonem a Edie po ulici Saint-Benoît, bylo jí naprosto jasné, že jsou do sebe zamilovaní. Zdáli se být natolik okouzleni jeden druhým – dotýkali se, smáli, vyměňovali si pohledy –, že se v jednom škaredém okamžiku obávala, že Caedmon její žádost odmítne. Měl koneckonců vydařenou kariéru a šťastný vztah – *proč by měl projevit zájem o dceru, o jejíž existenci vůbec nevěděl?* Kdyby nebyla situace tak zoufalá, Gita by se na něho nikdy neobrátila.

„Nevadilo by vám, kdybychom se ještě na chvíli vrátili k tomu souboru?“ zeptala se Edie a poklepala prstem na monitor počítače. „Zajímaly by mě dvě věci. Za prvé, kdo to jsou křesťané sv. Tomáše, a za druhé, kdo je Kašpar?“

„Svatý Tomáš byl jedním z dvanácti apoštolů,“ odpověděla Gita a zároveň se pokoušela přiložit si šálek čaje k ústům, aniž by vyšpláchla jeho obsah.

„Lépe známý jako ‚nevěřící‘ Tomáš,“ vysvětlil jí rychle po straně Caedmon. „Myslím, že to, jak strčil prst do boku vzkříšeného Krista, je v evangeliu sv. Jana.“

„Aha, *tenhle* Tomáš.“ Edie se rozjasnilo a pomalu přikývla.

Gita postavila šálek na talířek a k jejímu zděšení oba kusy porcelánu hlučně zarachotily. „Podle indických legend připlul apoštol Tomáš do přístavu Muziris v roce 52. Okamžitě začal s konverzí místních na křesťanství. Potomci těchto prvních konvertitů jsou dodnes známí jako křesťané sv. Tomáše, i když o sobě

hovoří jako o nazrani. Co se týče Kašpara...“ Gita omluvně pokrčila rameny. „Protože jsem hinduistka, obávám se, že moje znalosti indického křesťanství dále nesahají. Snad byl Kašpar jedním z Ježíšových žáků, kteří doprovázeli Tomáše do Indie.“

„To dává smysl,“ usoudil Caedmon s přikývnutím. „Nedovedu si představit, že by se svatý Tomáš vydal na Hedvábnou stezku bez doprovodu. Kvůli většímu bezpečí a podobně.“ Ke Gitině překvapení se náhle natáhl a položil ruku na její zápěstí. „V případě, že *Kašparovo evangelium* nenajdeme, mám kontakty u vlády Jejího Veličenstva, které mohou...“

„Ne!“ vykřikla vehementně. Jakmile Gita ostře odmítla Caedmonův návrh, uvolnila svoji ruku z jeho sevření. „Byla jsem důrazně varována, abych únos nehlásila úřadům. Neměla bych být ani tady, ale... Jsem zoufalá, Caedmone. Ti lidé mi nevrátí dceru, dokud jim nenajdu *Kašparovo evangelium*.“

„Naši dceru,“ opravil ji Caedmon a ochotně tak přiznal otcovství, což ji z nějakého nevysvětlitelného důvodu zjevnou radost neudělalo.

Gita nervózně otočila hlavu a netečně hleděla na ulici. Vždy si přála jet do Paříže, ale nikdy tento sen neuskutečnila. Paříž byla městem pro milence. Nikoliv pro osamělou ženu s mapou v ruce, která se snaží najít Louvre.

„Potřebuji seznam všeho, co víš o Mahárádžově desce.“

Gita se otočila na Caedmona. Slunce pozdního letního odpoledne vrhalo stíny na jeho obličej.

„Ten seznam nebude dlouhý,“ odpověděla. „Ale měla bych ti říci, že brzy poté, co desku přinesli do muzea, jsem se obrátila na Vatikánský tajný archiv.“

„Cože jsi udělala?“

Anala se pomocí hlavičky kovového šroubu zbavila lepicí pásky, kterou měla spoutaná zápěstí.

S nyní volnýma rukama si strhla lepicí pásku z úst a zhluboka se nadechla zatuchlého vzduchu. Nevadilo jí to, protože špatný vzduch byl lepší než žádný. Nedýchání si nechá až do hrobu. Sklonila se a sejmula si lepicí pásku z kotníků. Nyní se už mohla pokusit o útěk z vězení. I když nevěděla, kde se nachází nebo jak dlouho byla v bezvědomí, věděla, že *musí* utéci dříve, než se únosce s knírem vrátí do místnosti.

Pohlédla na šikmý paprsek světla plného prachových částic, který vstupoval dovnitř špinavými tabulkami skla. Okno se nacházelo asi sto osmdesát centimetrů nad podlahou.

Dobře. Dávala přednost útěku za bílého dne před útekem ve tmě.

Jakmile byla Anala připravena k odchodu, vstala. Okamžitě zavravorala a cítila, že se jí točí hlava. Do lebky jí vystřelila mučivá bolest. Zachytila se rámu postele, aby neupadla, ale odmítla se poddat volání vnitřních Sirén, aby si znovu lehla na hrbolatou matraci.

Počkala několik vteřin, dokud závrať nepominula. S rozbolavělými klouby a ostrou bolestí v hlavě se dobelhala k dřevem obložené stěně a položila na ni ruku. Držela se jí a pomalu se sunula podél ní k východu.

Po několika vteřinách uchopila kulovou kliku.

Zatraceně! Dveře byly zvenčí zamčené.

Zklamaná si o ně opřela hlavu. To se dalo samozřejmě očekávat. Byla bláhová, když ji napadlo, že by dveře mohly být otevřené. Muž, který ji unesl z domova, by ji určitě nenechal v nezamčené místnosti.

Měla na sebe zlost, že maří drahocenný čas, pro-

tože se její strážce mohl v každém okamžiku vrátit, a belhala se zpět. Se zaťatými zuby se dovlekla zpátky k lůžku a po několika škubnutích s ostrými škrábavými zvuky se jí ho podařilo dostat pod okno. Naprosto jí to vyčerpalo. Těžce oddychovala z námahy a pak se sklonila a vyzvracela vodnatý proud žaludečních šťáv na linoleum pokrývající podlahu.

Narovnala se, vyplivla zbytek nakyslých šťáv a hřbetem ruky si otřela ústa. V tomto okamžiku by se s velkou chutí napila čerstvé vody.

Protože bylo třeba nasadit rychlejší tempo, popadla špinavý polštář a obalila si jím pravé předloktí a ruku. Stoupla si na lůžko, uhodila obalenou pěstí do skleněné tabulky a rozbila ji.

Pohlédla ven a zaskočil ji výhled na bujnou vegetaci. *Sytě zelené stromy. Kopcovitá krajina. Kvetoucí keře.* Přivřela oči, protože její oční nerv byl přesycen všemi představitelnými odstíny zeleně – louky, lesa, kapradí, borovic, jetele. Na první pohled viděla, že to není tropická barevnost Indie.

Spíše bukolická zeleň Anglie.

Oněmělá úžasem prohlížela obzor, ale nikde neviděla jediný dům nebo jinou budovu. Ani žádnou stavbu, která by připomínala lidské obydlí.

Teplý sluneční svit ji hřál do obličeje a vyvolal v ní druhou vlnu nevolnosti. Počkala několik vteřin, než se jí přestal zvedat žaludek, a pak začala spěšně odstraňovat rozeklané kusy skla z rámu. Potřebovala je dostat pryč všechny, aby se dokázala oknem protáhnout. Jinak se sama rozřeže na pruhy.

„Sakra!“ zaklela pro sebe, když se píchla do palce.

Místo aby si otřela krev, pokračovala ve vytahování střepů, které házela na bujný travnatý koberec na druhé straně okenního rámu.

Soustřed se na dokončení práce!

Jakmile vyhodila poslední kus skla, chytila se rukama rámu. Právě se chystala vytáhnout do okenního rámu, když zaslechla otvírání dveří.

„Co to ksakru děláš?“ vyštěkl anglicky nějaký hluboký hlas.

Než stačila Anala zareagovat, byla uchopena v pase a stržena zpátky. Rozzlobeně ji hodil na matraci. Stačila jen zahlédnout rozmazaný obraz muže s tmavou pletí a tmavýma očima, než spatřila pěst, která vzápětí bolestivě dopadla na její čelist.

Útok přišel tak rychle, že neměla čas vykřiknout, natož se pokusit odrazit útočníka. Anala se náhle ocitla ve tmě.

8

„Musíš-li to vědět, měla jsem k tomu, abych se obrátila na Vatikánský tajný archiv, dobrý důvod,“ odpověděla Gita obranným tónem. „Jediná informace, kterou jsem dokázala najít na internetu o Fortesu de Pinósovi, byla ta, že byl na oficiálním seznamu vězňů z řad templářů, kteří byli mučeni na hradě Chinon ve Francii. Bylo tam pouze jeho jméno a datum, kdy byl zatčen.“

„Co to bylo za datum?“ zeptal se logicky Caedmon.

„Osmý březen roku 1308.“

„Hmm... to je zajímavé. Vzhledem k tomu, že templáři byli hromadně zatýkáni 13. září roku 1307, nebyl bratr Fortes zřejmě zatčen při policejním zátahu nařízeném Filipem Sličným.“

„Možná byl v té době ještě v Indii,“ vyslovila svůj dohad Gita. Natáhla se po konvičce z nerez oceli a nalila si zbytek čaje do svého šálku. Caedmonovi se ulevilo, když viděl, že třes jejích rukou už téměř ustal. „Podle

mahárádžovy desky byl Fortes de Pinós v Muzirisu v druhé polovině roku 1307.“

Caedmon, který se svého nápoje dosud nedotkl, hleděl rozmrzele na žlutý kus citronové kůry, která se strkala o místo s rozpouštějícími se valounky ledu.

Ti zatracení templáři!

Byla doba, ale to už je mnoho let – ještě na Oxdordu –, kdy byl do bojovných mnichů v bílých pláštích úplně zamilovaný. Ve své disertační práci tvrdil, že templáři byli vystaveni starověkým esoterickým obřadům a to zabarvilo jejich křesťanskou víru. K jeho hrůze vedoucí katedry historie na Queen's College prohlásil jeho hypotézu za nepodloženou a smyšlenou. Když si uvědomil, že mu nebude udělen titul, odešel z Oxfordu potupen tímto veřejným odsouzením.

Záhy poté ho naverbovala britská bezpečnostní služba MI5.

Jak tomu osud chtěl, Pětka aktivně vyhledávala lidi, jako byl on, studenty s nedokončeným studiem, kteří si chtěli dokázat svoji cenu. Vděčný za tuto práci, strávil jedenáct let ve službě Jejím Veličenstvu, aby se pak vrátil ke své první lásce, historii. Přestalo ho zajímat, jak budou jeho kolegové reagovat na jeho kontroverzní teorie, a napsal knihu *Odhalená Isis*. A přestože mnozí kritici nesouhlasili s premisou knihy, že středověcí kataři z Languedocu vyznávali mystériózní kult bohyně Isis, Caedmon viděl důkazy tohoto spojení vlastníma očima.

„Předpokládejme tedy, že se Fortes de Pinós vrátil do Francie někdy na začátku roku 1308 a dozvěděl se brzy po přistání v přístavu templářů v La Rochelle, že jeho bratři templáři byli zatčeni,“ prohlásil Caedmon zamyšleně. Poté se zamračil a položil logickou otázku:

„Proč ale bratr Fortes nezvedl kotvu a nevyhnul se zatčení v době, kdy ještě měl šanci na záchranu?“

„Udivila mě stejná věc,“ odpověděla Gita, když otevřela papírový sáček a vhodila si do čaje kostku cukru. „Právě z toho důvodu jsem kontaktovala Vatikánský tajný archiv. Protože je přístupný pouze učencům a badatelům, předložila jsem své pověřovací listiny z muzea a oficiálně požádala o přístup k záznamům inkvizice týkající se Fortese de Pinós.“

„Zmínila ses ve své žádosti o mahárádžově desce nebo *Kašparově evangeliu*?“

Gita si právě zvedla šálek čaje ke rtům, ale nakonec ho postavila na stolek. „O obou jsem se zmínila detailně,“ odpověděla se staženým obočím.

„Počkejte okamžik,“ přerušila jejich rozhovor Edie. „Jestliže je archiv tajný, jak může někdo požádat o vstup, natož o zkoumání materiálů?“

Caedmon se pootočil v bocích k ní. „Ten název je zavádějící. *Archivo Segreto Vaticano* je depozitářem pro všechny materiály vztahující se ke Svatému stolci a je ‚tajný‘ pouze ve středověkém smyslu, což znamená, že materiály jsou osobním majetkem papeže. Ve skutečnosti je ale otevřen badatelům už od konce 19. století.“ Obrátil pozornost na Gitu. „Odpověděl někdo z Vatikánského tajného archivu na tvoji žádost?“

„Přímo ne.“ Do jejích očí se vkradl zvláštní výraz. „Žádané inkviziční záznamy jsem sice dostala, ale nikoliv z Vatikánu. Poslala mi je nějaká s ním nespojená osoba jménem Irenaeus.“

Caedmon chvíli uvažoval o tomto jednoznačně zvláštním vývoji událostí. „To je dost potouchlá přezdívká. Svatý Irenaeus byl raný církevní otec, který rozhodl o tom, která evangelia budou kánonická. Věřil, ať už oprávněně, či nikoliv, že stejně jako jsou čtyři světové